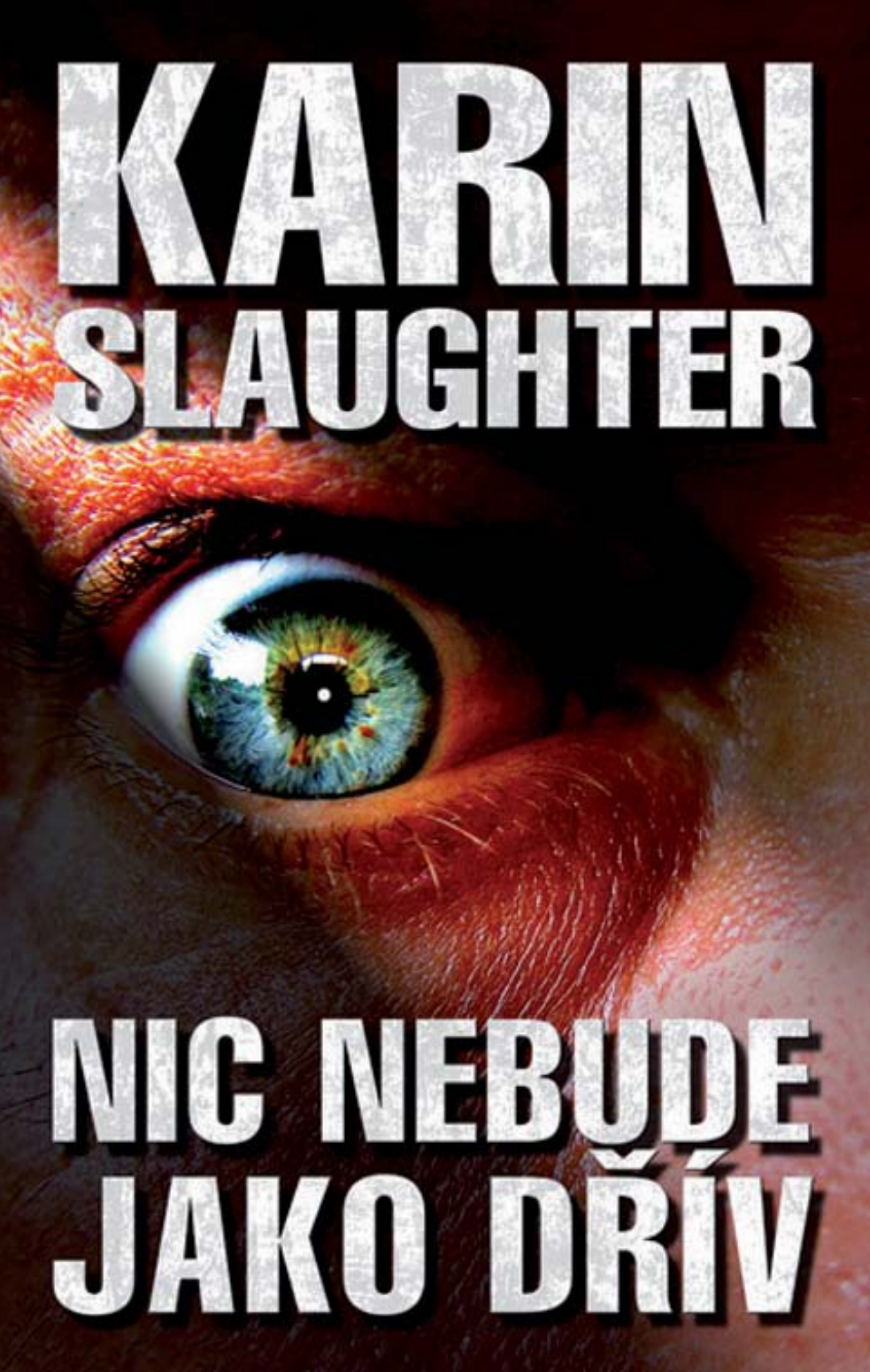

KARIN SLAUGHTER

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, focusing on her right eye. The eye is a striking, multi-colored green with a black pupil and a white reflection. Her skin is fair, and her lips are slightly parted, showing a hint of red lipstick. The lighting is dramatic, with deep shadows and bright highlights, creating a moody and intense atmosphere.

NIC NEBUDE
JAKO DŘÍV

KARIN SLAUGHTER

NIC NEBUDE
JAKO DŘÍV

2013

Copyright © 2008 by Karin Slaughter
Translation © 2009 by Hana Čapková
Cover design © 2002, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu FRACTURED,
vydaného nakladatelstvím Century, Londýn 2008,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Zuzana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2013

ISBN 978-80-7303-881-6

Věnováno Kate

PROLOG

Abigail Campanová zaparkovala před domem a zůstala sedět v autě. Zadívala se na sídlo, které s manželem před deseti lety přebudovali. Dům byl obrovský a pro tři lidi až moc prostorný. Obzvláště když jeden z nich při troše štěstí do roka odejde na univerzitu. Co si počne, až si její dcera začne zařizovat vlastní život? Abigail zůstane s Paulem znovu sama, jako v období před Emminým narozením.

Při tom pomyšlení se jí sevřel žaludek.

V reproduktorech zapraskalo a ozval se z nich Paulův hlas. „Poslouchej, miláčku...“ Abigail ho nevnímala. Upřeně se dívala na dům. Kdy se její život tak hrozivě scvrkl? Kdy se nejdůležitější náplní jejích dnů stala starost o blaho druhých? Jak je možné, že ji dnes zajímá už jen to, jestli má Paul ušité košile a jestli jde Emma večer na volejbalový trénink? Anebo jestli bytový architekt objednal psací stůl do pracovny a jestlipak někdo pustil psa ven, aby zase nemusela z kuchyňské podlahy dvacet minut stírat moč?

Abigail ztěžka polkla a stáhlo se jí hrdlo.

„Ty mě vůbec neposloucháš,“ řekl Paul.

„Ale poslouchám,“ opáčila a vypnula motor. Ozvalo se cvaknutí a Paulův hlas se jako zázrakem přenesl z reproduktorů do mobilního telefonu. Abigail otevřela dveře auta a klíčky hodila do kabelky. Přidržela si aparát ramenem u ucha a podívala se do schránky. Našla v ní účet za elektřinu, výpis z kreditní karty, účet z Emminy školy...

Paul se odmlčel, aby se mohl nadechnout. Abigail toho využila a ujala se slova.

„Jestli pro tebe nic neznamená, tak proč jsi jí dal auto? Proč jsi s ní šel do restaurace, kam chodí moje kamarádky?“ Abigail při hovoru kráčela po příjezdové cestě. Nitro se jí už nesvíralo tak, jako když se o manželových avantýrách dozvěděla poprvé. Zpočátku se ho ptávala: „Proč ti nestačím?“

Teď měla jedinou otázku: „Proč jsi takový nenasytný hajzl?“

„Potřebuju si dát trochu oraz,“ odpověděl jako obvykle.

Abigail začala v kabelce lovit klíče a stoupala po schodech ke dveřím domu. Odešla kvůli němu dřív z klubu, vynechala pravidelnou masáž i oběd s nejbližšími přítelkyněmi, protože ji ponížovalo, že ho všechny viděly v jejich oblíbené restauraci s jakousi přidrzlou blondátou dvacítkou, kterou si tam bezostyšně přivedl. Abigail měla pocit, že se v tom podniku už nikdy nebude moci objevit.

„Já vlastně taky, Paule,“ vychrlila do telefonu. „Co bys tomu řekl, kdybys si pro změnu trochu orazila já? Jak by se ti líbilo, kdybys musel škemrat u kamarádů, aby ti prozradili, co se děje za tvými zády, a oni by ti nakonec pověděli, že mě viděli s jiným?“

„Našel bych si ho a rovnou bych ho zabil,“ odvětil manžel.

Proč jí takové řeči pokaždé polichotily? Jako matka dospívající dcery se naučila nacházet pozitiva i na těch nejkrutějších poznámkách, ale tohle bylo naprosto směšné. Paula navíc natolik trápila bolavá kolena, že sotva zvládl vytáhnout popelnici na ulici. Abigail by nejvíc ze všeho měla šokovat skutečnost, že je vůbec schopný najít dvacítku ochotnou vlézt s ním do postele.

Zastrčila klíč do starého zámku ve dveřích. Jejich panty zaskřípaly jako v hororu.

Dveře byly otevřené.

„Moment,“ řekla do telefonu, jako by manžela chtěla přerušit, i když Paul mlčel. „Máme odemčené dveře.“

„Cože?“

Taky ji neposlouchal. „Povídala jsem, že máme odemčené dveře,“ opakovala a pootevřela je.

„Ježíšmarjá. Škola začala teprve před třema týdny, a ona na ni už zase kašle?“

„Možná to byla uklízečka...“ Abigail se zarazila, protože jí pod nohama zakřupalo sklo. Když se podívala na zem, mírně zpanikařila. „Všude na podlaze je rozbité sklo. Zrovna jsem vešla dovnitř,“ řekla do telefonu.

Paul cosi nesrozumitelně odpověděl.

„Fajn,“ řekla Abigail jako robot a otočila se. Jedno z vysokých oken vedle dveří bylo rozbité. Představila si, jak jím dovnitř sahá čísi ruka, otevírá západku a po ní i dveře.

Zavrtěla hlavou. Za denního světla, a v téhle čtvrti? Obvykle stačilo, aby na večer pozvali víc než tři kamarády, a už jim volala bláznivá bába odnaproti, že jsou moc hluční.

„Abby?“

Abigail měla pocit, jako by se ponořila do vody. Všechno slyšela vzdáleně. „Myslím, že se k nám někdo vloupal,“ řekla manželovi.

„Okamžitě jdi ven! Možná tam ještě je,“ vyštěkl Paul.

Abigail upustila poštu na odkládací stůl v hale. Pak se uviděla v zrcadle. Dvě hodiny hrála tenis a měla zpocené vlasy. Vzádu se jí na krk lepilo několik pramenů, které se jí uvolnily z ohonu. Po celém těle jí vyrazil pot, ačkoli v domě bylo chladno.

„Abby?“ zařval Paul do telefonu. „Jdi odtamtud pryč. Už volám na policii.“

Abigail se otočila a otevřela ústa, aby manželovi odpověděla, i když pořádně netušila co. V tu chvíli na podlaze spatřila krvavou šlápotu.

„Emma,“ zašeptala, upustila telefon na zem a jako střela vyrazila po schodech k dceřinu pokoji.

Nahoře se zastavila a zděšeně se podívala na roztřískaný nábytek a střepy na podlaze. Na opačném konci chodby spatřila Emmu, jak tam leží v tratolišti krve. Nad ní se tyčil muž s nožem v ruce. Abigail přestala vnímat okolní svět a soustředila se jenom na výjev před sebou.

Chvilí se hrůzou nemohla ani pohnout. Hrdlo se jí stáhlo, takže sotva dýchala. Muž vykročil směrem k ní. Abigail dokázala vnímat jenom jeho. Očima těkala z nože, který svíral v zakrvácené ruce, na Emmino tělo na podlaze.

„Ne...“

Muž se k ní vrhl a Abigail bez rozmyšlení ustoupila vzad. Klopýtla a po hlavě padala ze schodů. Boky a rameny přitom narážela do tvrdého dřeva schodiště. Celé tělo ji bolelo. Otloukla si lokty o zábradlí a narazila si kotník o stěnu. Příšerně ji bolel krk, jak se ho snažila držet vzhůru, aby si nerozbila hlavu o hrany jednotlivých schodů. Dopadla na podlahu v hale a vyrazila si dech.

Pes. Kde vězí ten zatracený pes?

Abigail se převrátila na záda a otřela si krev z čela. V hlavě měla zabodnuté střepy skla.

Muž sbíhal ze schodů a nepouštěl nůž z ruky. Abigail neváhala. Když neznámý seskočil z posledního schodu, vymrštila nohu a kopla ho do rozkroku. Netrefila se, ale její úder měl efekt. Muž se zapotácel, zanačoval a dopadl na jedno koleno.

Abigail se otočila zpátky na břicho a pokusila se doplazít ke dveřím. Muž ji chytil za nohu a ze všech sil jí trhl vzad. Abigail projela od kosti až do ramene příšerná bolest. Snažila se nahmatat kus skla, jímž by ho mohla bodnout, ale střípky na zemi jí jenom rozedřely ruku. Začala ho zuřivě kopat. Přitom se dál pokoušela dostat se ke dveřím.

„Nechte toho!“ zařval muž a chytil ji za oba kotníky. „Sakra, nechte toho!“

Poslechla ho. Zadržela dech a pokusila se něco vymyslet. V hlavě jí hučelo a nedokázala se soustředit. Otevřené dveře měla téměř na dosah. Viděla jimi ven na cestičku, která se mírně svažovala k jejímu autu zaparkovanému na ulici. Rychle se obrátila, aby na útočníka viděla. Klečel na zemi a pevně ji držel, aby ho nemohla kopat. Nůž ležel vedle něho. Muž měl temné oči, které připomínaly dva kusy žuly. Široká hrud se mu dmula, jak se snažil popadnout dech. Košili měl nasáklou krví.

Emminou krví.

Abigail stáhla břišní svaly, vymrštila se vzhůru a zaryla mu roztažené prsty přímo do očí.

Vrazil jí facku, ale Abigail se nevzdávala a zatlačila prsty ještě hlouběji do jeho očních důlků. Sevřel jí obě zápěstí a odtrhl její ruce od svého obličej. Byl mnohem silnější, ale Abigail myslela jenom na Emmu a na okamžik, kdy ji zahlédla v patře. V jaké pozici ležela, s košilí vyhrnutou nad malá řadka. Abigail ji sotva poznala, protože jí z obličej zbyla jenom krvavá břečka. Ten člověk si vzal úplně všechno včetně Emminy krásné tváře.

„Ty hajzle!“ zavěštila Abigail. Držel ji silně, takže měla pocit, že jí zlomí obě ruce. Zakousla se mu do prstů a nepustila, dokud nenarazila na kost. Muž zařval, ale nepustil ji. Abigail vymrštila koleno a tentokrát se mu trefila přímo mezi nohy. Útočník vyvalil oči a otevřel ústa dokořán. Dech mu kysele páchl. Stisk

jeho rukou povolil, ale neuvolnil se docela. Muž dopadl na záda a strhl Abigail s sebou.

Automaticky oběma rukama sevřela jeho silné hrdlo. Ucítla, jak pod jejími prsty povolila chrupavka v jícnu a ohnula se jako kus měkkého plastu. Útočník jí ještě pevněji stiskl zápěstí, ale měla lokty zapřícené a paže až od ramen napjaté, takže do nich dávala celou váhu svého těla a pevně tiskla mužovo hrdlo. Paže i ramena se jí roztřáslы námahou a příšernou bolestí. Dostala křeč do rukou a měla pocit, jako by se jí do všech nervů v těle zabodávaly stovky ostrých jehliček. V dlaních jí zavibroval jeho hlas, jak se snažil něco říct. Znovu přestala vnímat okolí a soustředila se jenom na rudé tečky v jeho očích, jeho otevřené vlhké rty a vyplazený jazyk. Seděla na něm obkročmo jako na koni. Muž se prohnul v zádech a pokusil se ji ze sebe shodit. Abigail cítila, jak se jí jeho kyčelní kosti zarývají do stehen.

Zničehonic si vzpomněla na Paula a na noc, kdy počali Emmu. Abigail tehdy věděla, že z jejich spojení vzejde nový život. Seděla na manželovi přesně tak jako dnes na neznámém muži, protože z něj toužila zachytit každou kapku a počít s ním dokonalé dítě.

Emma *byla* dokonalá..., měla upřímný obličej a krásný úsměv. Byla důvěřivá ke všem lidem, ačkoli ji před tím Paul nesčetněkrát varoval.

Teď ležela v patře v kaluži krve a bez známek života. Neměla na sobě spodní prádlo. Její ubohé dítětko. Co musela prožít a jaké ponížení musela od toho člověka snést?

Abigail najednou mezi nohama ucítla teplo. Muž je oba pomohl. Upřeně se na ni zadíval a pak se mu zakalil zrak. Paže mu zmalátněly a dopadly do střepů na podlaze. Celý ochabl a otevřel ústa.

Abigail se nadvzdla do dřepu a nespouštěla z nehybného násilníka oči.

Zabila ho.